

از خوداًیینی اخلاق ملکی تا دگراَیینی اخلاق ملکوتی (نگاهی نو به گونه های مختلف مناسبات میان دین و اخلاق)

محل انتشار:

فصلنامه فلسفه دين, دوره 15, شماره 2 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

على فتحى - استاديار، پرديس فارابي دانشگاه تهران، قم، ايران

امير معصوم خاني - كارشناسي ارشد فلسفه اخلاق، دانشگاه قم، قم، ايران

خلاصه مقاله:

یکی از پرسش هایی که همواره ذهن متفکران را به خود مشغول کرده، ارتباط بین دین (شرع) و عقل بوده است. در جهان اسلام هم به این مسئله پرداخته شده و به طور ویژه موضوع حسن و قبح در حوزه اخلاق بحث شده است. در این مقاله گونه های مختلف مناسبات میان اخلاق و دین مطرح خواهد شد و هر یک از این رویکردها نقد و بررسی می شود و در نهایت با نگاهی نو به دیدگاه مختار پرداخته خواهد شد که بر اساس آن با تفکیک میان اخلاق ملکی و ملکوتی نشان داده ایم که اخلاق ملکی ابتنا و وابستگی به دین ندارد و شاید مستقل از دین موضوع نظر واقع شود، لکن اخلاق ملکوتی سازگار ملکوتی سازگار و متعالی جز در پناه دین حاصل نمی شود و در ذیل دین تعریف و تبیین می شود و خودفرمانروایی و خودآیینی در حوزه اخلاق ملکی با خدافرمانروایی و دگرآیینی در ساحت اخلاق ملکوتی سازگار و جمع پذیر است، به این معنا که شاید در بسیاری از موارد احکام اخلاقی مشترکی را توصیه و تجویز کنند، لکن روح و به تعبیر ادق بنیاد فعل و خاستگاه توصیه و تحذیر متفاوتی دارند.

كلمات كليدى:

اخلاق, اخلاق ملكوتي, اخلاق ملكي, حسن و قبح, شرع, عقل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

https://civilica.com/doc/1740743

